

Bemærkninger til lovforslaget

Der er intet i den gældende retsplejelov, som giver politividner særlige rettigheder i forhold til andre vidner. Ikke desto mindre har der udviklet sig en praksis, hvorefter politividner får mulighed for at læse ikke bare egne, men også andres forklaring til politirapporten, før de skal optræde som vidne, mens andre vidner ikke engang har mulighed for at genlæse egne forklaringer som led i den »opfriskning af viden«, som de efter § 180 er forpligtet til (se bilag 2).

Trods manglende hjemmel for en sådan forskelsbehandling har domstolene ikke protesteret, og justitsministeriet har ligefrem bifaldet politiets og anklagemyndighedens fremgangsmåde (se bilag 1).

Det forekommer hverken rimeligt eller begrundet at give politividner en sådan særstilling, og det kan ikke udelukkes, at netop denne fremgangsmåde har været medvirkende til, at politividner på

striben kan afgive så at sige enslydende vidneforklaringer måneder efter, at hændelsen har fundet sted.

Ligestilling af vidnerne kunne også opnås ved, at ingen af dem fik adgang til nogen part af rapporten. Men dels er det nok urealistisk for politividnernes vedkommende, dels forekommer det ikke urimeligt eller mærkeligt, om andre vidner som led i deres pligtige genopfriskelse af sagen får lejlighed til at genlæse deres tidligere forklaring. Der kan som bekendt gå adskillige måneder mellem forklaring til rapporten og vidneudsagn i retten, og det giver næppe et mere sandfærdigt billede af det passerede, hvis anklager eller forsvarer kan benytte de afvigelser i udsagnene, som under disse omstændigheder er naturlige, til at rejse tvivl om vidnets troværdighed i almindelighed.

Det siger sig selv, at hvis et politividne alligevel har haft lejlighed til at læse andres forklaring til rapporten, må han i konsekvens af denne bestemmelse afvises som vidne.